soud, pokud zmíněným rozsudkem uznal obžalovaného vinným přestupky podle §§ 32, 36 zbroj. pat. a pokud podle § 47 zbroj. pat. odsoudil obžalovaného k pokutě 20 Kč, v případě nedobytnosti k náhradnímu trestu na svobodě, zákon v ustanovení § 41 tr. z. a smlouvu mezi Česko-Slovenskou republikou a republikou Polskou čís. 5/1926 Sb. z. a n. o úpravě právních styků ve věcech občanských, trestních nesporných, a to v ustanovení čl. 40, které zde přichází v úvahu.

Jak již uvedeno, byl obžalovaný vydán polskou vládou za účelem stíhání pro zločin podle §§ 152, 155, písm. a), 214 tr. z., uvedené v zatýkacím rozkaze krajského soudu v N. ze dne 12. března 1938, č. j. Tk XIV 1720/37-127. O přestupcích podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. není zmínka ani v zatýkacím rozkaze, který sloužil podle čl. 41 uved. smlouvy za podklad žádosti o vydání, ani ve zmíněné notě polského ministerstva spravedlnosti o povolení vydání. Jelikož podle čl. 40 uved. smlouvy — stanoveného zásadu výlučnosti — lze vydanou již osobu stíhati nebo odsouditi pro trestný čin spáchaný p ř e d vydáním jen tehdy, bylo-li povoleno vydání pro tento trestný čin, nesměl býti obžalovaný pro přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat., spáchané před jeho vydáním, vůbec souzen, natož odsouzen. Zatížil proto krajský soud, pokud uznal obžalovaného vinným přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat., rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. a není proto ani zákonitého podkladu pro výrok podle § 47 zbroj. pat.

Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. generální prokuraturou k zachování zákona vznesené a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6308.

Odmena v e r e j n é h o obhájcu (§ 411, odst. 3 tr. p.) nie je trestným nákladom v smysle § 479, odst. 1 tr. p.

Výrok predsedu odvolacieho senátu u vrchného súdu o odmene verejného obhájcu je administratívnym opatrením; rozhodovanie o sťažnosti proti takémuto opatreniu patrí do oboru pôsobnosti prezídia vrchného súdu.

(Rozh. zo dňa 16. decembra 1938, Zm III 185/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. následkom sťažnosti verejného obhájcu proti usneseniu vrchného súdu takto sa usniesol:

Sťažnosť sa postupuje prezídiu vrchného súdu v B. k ďalšiemu príslušnému pokračovaniu.

D ô v o d y:

Usnesením predsedu odvolacieho senátu zo dňa 26. júna 1937 bol Dr. N-ovi, advokátovi v B., za spoluúčinkovanie pri odvolacom hlavnom pojednávaní pred vrchným súdom v B. dňa 26. júna 1937 vo funkcii

verejného obhájcu ustálená a poukázaná odmena 50 Kč z trestného paušálu spravovaného vrchným štátnym zastupiteľstvom v B.

K písomnej žiadosti verejného obhájcu o ustálenie odmeny podrobne specifikovanej doručil vrchný súd dňa 11. apríla 1938 verejnému obhájcovi toto uvedomenie: »Vrchný súd vracia Vám poukážku na 50 Kč ako odmenu za poldňovú prítomnosť pri apelačnom hlavnom pojednávaní dňa 26. júna 1937. K ostatným úkonom (zrejme vypočítaným v žiadosti pod čís. 1, 3—7) nebol ste vrchným súdom poverený a preto nemôžete z tohoto titulu žiadnu odmenu požadovať.«

Proti tomu si sťažuje verejný obhájca a tvrdí, že okrem spoluúčinkovania pri odvolacom hlavnom pojednávaní od 9—12 hod. konal aj ďalšie úkony ako verejný obhájca v jeho žiadosti za poukázanie vyššej odmeny pod čís. 1, 3 až 7 uvedené, a vytýka, že určená odmena nie je primeraná, poneváč táto odmena nemá byť nižšia než aká je stanovená za podobné úkony advokátskou sadzbou podľa § 17, odst. 3 vlád. nariadenia č. 95/1923 Sb. z. a n. Vybavenie tohoto podania nepatrí však do oboru pôsobnosti Najvyššieho súdu. Podľa § 411, odst. 3 tr. p. obdrží verejný obhájca odmenu za svoje účinkovanie pri odvolacom hlavnom pojednávaní od štátnej pokladne. Podrobnosti tejto odmeny ustanoví minister spravedlnosti nariadením. Do tejto odmeny patrí zrejme v smysle ustanovenia § 411, odst. 2 tr. p. aj štúdium spisov, o ktorom sa v tomto odstavci výslovne hovorí.

Predpisy o týchto odmenách boly vydané § 121 jednacieho poriadku trestného a § 21 nariadenia ministerstva spravedlnosti z 10. decembra 1907, č. 14.270 čo do manipulovania pokladníc vrchného štátneho zastupiteľstva.

Podľa týchto nariadení určí predseda senátu odvolacieho hlavného pojednávania odmenu verejného obhájcu v medziach tam určených.

Z dôvodov vládneho návrhu k trestnému poriadku plynie, že odmena verejného obhájcu, ktorá sa hradí z trestného paušálu, neni trestným nákladom, medzi trestné náklady nepatrí a preto ani nemá byť hradená odsúdeným obžalovaným.

Z toho všetkého tedy plynie, že výrok predsedu odvolacieho senátu o odmene verejného obhájcu nie je usnesením odvolacieho senátu a zvlášte nie usnesením odvolacieho senátu o útratách trestného pokračovania, proti ktorému v smysle § 378 tr. p. je prípustná sťažnosť k vyššej stolici, ale administratívnym opatrením predsedu senátu, následkom čoho sťažnosť proti tomuto opatreniu predsedu senátu ako proti opatreniu administratívnemu patrí do oboru pôsobnosti prezídia vrchného súdu, ktoré je v tomto smere dozeracím úradom a ktorému prislúcha, aby rozhodlo o vytýkaných vadách ustálenia odmeny verejného obhájcu. Preto postúpil Najvyšší súd sťažnosť verejného obhájcu prezídiu vrchného súdu k ďalšiemu opatreniu.